

VENTA
30 exemplars 4 pesseta

Un número solt
5 cèntims

SUSCRIPCIÓ
ESPANYA
Un trimestre 4 pesseta

EXTRANJER
Un trimestre 2 pesseta

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

LO CASTELL D' EN CAPICUL

La filla del Baró festejava d' amagatotis ab lo patje L.lupia. Las ayguas del canal eran l' únich testimoni d' aquest poema.

Un dia son pare va atraparla fent una mitja d' incomprendibles dimensions. Afortunadament son pare era un bestia.

Aixís es que 'ls dias anavan passant, y la mitja de la filla del nobilíssim baró de Capicul ja casi no tenia fil.

Y aquí tenen vostès la utilitat d' aquell capdell tan gros, empleat en la confecció d' una mitja.

La honra d' en Capicul se la havia xuclat aquell abisme de cotó. Pares que teniu mossas... ¡¡amagueulos lo fil!!

LA REPÚBLICA CATÓLICA

Per algo 's diu que Espanya es la terra dels vice-versas.

Quan casi tothom va fugint del catolicisme com la llebra del gos, surt un esquitx de partit volent portar lo catolicisme desenfrenat fins a la república, ab inquisició y tot, fundant una república catòlica—ni més ni menys que si 's volgués aixecar un globo... en direcció cap al fons del mar.

Aquestos tocats del bolet polítich, monàrquichs absolutistas destronadors del seu rei Carlos VII, han somiat ab tal despropòsit pel cas de que en Jaumet III no sàpiga, no pugi ó no vulga ser dòcil instrument a sos extravagants plans.

Francament, aixó de la república catòlica es un pensament que no més pot cabre al cap de un carca, y que no obstant prova que 's temps no passen en va, puig los mateixos monàrquichs del rey de dret diví ja 'l destronan y 'l enjegan a dida si no complau als vasalls, justificant aixís també los acts dels qui volen lo destronament de tots los reys per creure que cap testa coronada pot convindre a cap poble.

Y ben mirat, podria ser cosa divertida aixó de la república catòlica. De president podriam tindre lo patriarca de las Indias, que 's tractaria com a tínos. Lo ministeri 'l podriam formar lo cardenals dels més facciosos; per lo menos tant com lo pare Caisal, per exemple. Governadors civils y capitans generals podria fersen a tots los canonges més grassos. Alcaldes tots los rectors de parroquia; y 's vicaris, tinents y cabos segons d' iglesia tindriam los demés empleos, deixant pel resto del clero, sagristans y escolanets, las colocacions de serenos, municipals y burots.

Las monjas se podriam cuydar d' educar la canalla, vendre carbó y terra d' escudellas, y parar la bacina en todas las ceremonias del Estat, que no foren altres que las d' iglesia.

Tots los demés espanyols se podriam ficar en convents esperant que allí Deu los enviés lo maná celestial per més ben aymarlos y servirlos, y que si no ho fes fora prou valent bandarra.

Y diguin si no fora ben divertida una república aixís. En lloch de Libertat, Igualtat, Fraternitat se podria dir Ostia, Pa-torrat, Fum d' estampa, y qui no li agradi totistorlo a la inquisició. Las majordonas foren declaradas membrat honorarias dels clubs de regatas, y lo exercit aniria armat ab bons salpêtres y canons d' orga y de fer mitja. Los carrers se regariam ab aygua beneyta, y la pols que 'l vent aixecaria seria encens. Lo sol faria tuf de cera y la lluna 's posaria barretina d' estam. Los homes podriam tots dur faldillas y las donas lo trajo d' Adan y Eva ab polisson al devant.

D' aquesta manera 's espanyols viuriam felissos, puig nostra patria se convertiria en la xauxa celestial dels temps moderns.

Ja crido ¡viva la República catòlica!

Ja Deu m' ha tocat al cor.

Y m' diu que puji allí dalt, que potser hi veuré son pare.

ENRIQUETA

Era una xicota que valia tots las pelus. Guapa y sadpada com n' hi han pocas. Sols tenia un defecte a mon entendre, que era 'l de ser en extrém fanática, pero no per culpa seva, sino dels seus pares, que proferian primer morirse de gana pera poder enjoriar a las animetas dels seus explotadors emsonats.

Pobre xicota! Ha tingut de morir soltera y desamparada de tots la gent de be. No ho crecham aixís los seus pares. Son tan cruels y tan de la cresta de baix, que may ningú los ha pogut fer compendre que anavan equivocata y que 'l seu fanatisme seria la deshonra de tots ella y la mort de la Enriqueta. ¡Enriqueta! Aquest nom tan simpáti y tan malaguanyat per una noya llunatada no 'm pot fugir de ma pensa per més que m' hi esforcia. Jo 'l heuria volguda més als serchs que a la iglesia, més al grup de las tres vassalloras honradas que al de las Ajas de Maria; més a casa meua que als peus de un confessor. Y com jo, no trovavian molts d' altres; tant com se abasen compaies de las desgraciadas que tant abundan en aquesta patria vida.

¡Enriqueta! home! ¡repente! A la flor de sa joventut, a 'l hora de sontriure, quan 'se, seu son comensava a sentir més al grup de las tres vassalloras honradas que a fer víctima. Victima ella y victimas tota los joventuts de la primera votada que comensavan a perdre las nits sota 'l finestre del seu quarto.

A la estat dels vint anys, una passió rarsera, un emsonat amich dels seus guetos, tot volent pera lograr los desitjos que tota sentim en la joventut, va fer veure gaires pera perduda la seva familia, y aixó que al con sentir a las pretensions del sant pastor, los fanatizats

peres no van darli cap per letre! li oferiran la mateixa tapada que ell se habia conigat.

Y ara ve lo més interessant del drama.

Mossen Xop era 'l reverent administrador de la Enriqueta. Aixís m' ho contavan y de la mateixa manera ho contó. No es quantu, es historial; puig si no ser aixís, ja no 'm pensaria la molesta de escriure pera posar en dubte als factors de la Trasmontana. Penseu que es un fet veridich y cragin que de més veritas es 'n madiran y de més grassos m' han passadas ab aquesta fragrada de coronats ministres del altre.

Mossen Xop era un capelló que vivia sol a casa seva cuydat per una fardassa d' uns quaranta anys y viuda, per supuesta, sense familia, y si 'n tenia era ignorat de tothom. Per se no se qu'hi trobava y marxar a cab Piñatras la suposada majordona, y mossen Xop va quedar sol, ó viudu, que diria un casat. Ab las traxas y tramas va lograr que la Enriqueta fos sa segona ama de ferer de casa seva, brindant en breu, totas las dixtas terrenals, y als seus pares fertils una ensarronada de sal ample y de padre y muy señor mio.

Comentats tota a ser la Enriqueta una dona tanta, va inaugurar sa vida nova ab un casat tant ab acomodament d' arrodinios, lo vesgu de la vigilia. No faig la descripció del brinde perquè no vull figurar en terra vedada; ni tampoch vull saber si 'l servia com se deu y si 'l netejava com es de obligació. Lo que diré, que ab la Enriqueta menjava bastant arreglat mossen Xop, puig es dich que per sa pua elat era un cabrer de cap d' als es que quedava en un dia. Tot ho que ella guanyava en carra ho perdía mossen Xop. Ella rija y guapa; ell groch y magre com un peral, y aixó que cada dia se bebia en dejó la sench de Cristo. Pero aixó, com se suposa, no podia durar molt temps. O la Enriqueta havia de reventar ó mossen Xop havia de quedar sech com una llengonassa, es a dir, com un calabrer.

Una nit al donar lo sereno lo vol per aquell barri, munt un trafeco en lo pie del reverent que li feu sospitar algun misterio. Se acompanya a la porta y excitant pel forat de la clau diu que ve sentir gemechs com de femella, lo que no 'l alarma porque sabia que mossen Xop tenia una veu de clarinet imitable. Va sentir pedregades que se encominavan del quarto a la estada y vice-versa. Segons ell, va sentir també repetidas vegadas la tapa de la necessera, y atribuint aquell enrenou al sopar que podia haver indisposat al sacerdot, va tocar pirandó sense volguer saber res més de lo que allí podia ocure.

Al sentir lo sol se presenta tot com abans. Res de novetat. Pero en sent al mitj dia se veu entrar y sortir de casa 'l reverent repetidas vegadas als pares de la Enriqueta. Macilentos com may, semblava que 'se ne passava alguna de molt crepa. Las donas del vehinat van comencar a anar d' orella a orella. Moltes, aquell dia van fer la casella salada y van tenir los plats lents a la agutera. Biva al respere. Biva, biva, tan macilentas las donas, que fins que han descobert lo que sospitan, no se recordan de fer las feynas necessarias de casa.

Lo cert es, que a pesar de mirar y preguntar y correr d' un cap de correr al altre, cap d' ellas no sorti ab la veu. Van quedar més sanadas que 'l capelló que las fía de cap a la plangina de 'l esguas beneyta.

Per fi va passada una setmana curiosa. Los pares fent molts camins a cal reverent. Lo reverent sortint de casa a las horas acostumbradas. Pero la Enriqueta... ¡de Enriqueta! mutia. Aquell dia no va anar a plasar. Ver aquí la noticia més alarmant que circulava. Son tan mal pensadas las donas, que moltes vegadas meterian cinquanta palos en manigos de cordó.

Al dítim se feu foch. Sortiren las candelas. Com de costum, cantó 'l sereno las dotas. Aquella nit van cantar los gripus y un grill que pobret semblava que allavoras lo havia parit sa mare.

De las dotas a las quatre tot foch; ni fanals, ni estels ni la fatxa de la lluna.

¡Quina nit més bonica pel reverent!

Torna lo dia a somriure. Tocan a missa primera. Las bestas sorten de casa. Las respas van a la plasa. Las marmanyeras criden y jo... trencó lo ploma.

—¡Qué 's diu, Tuyaeta!

—M' han dit... pero no ho fesses correr. Que s' ha trobat un bulto al pedris de la rectoria que contenia...

—¿Qué?

—Be, vaja; ets massa jove per parlarle de aquestas cosas.

—Vull saberho. ¡Ja pot abòc que no 'm farà tornar las galtes rojas. ¡Que 'n fa de temps que soch desamada!

—Donchs perquè ets tan didicida t' ho diré. S' hi ha trobat un bulto ab una creatura viva.

—¡Reyna santíssima! ¡Quina mare més dolenta que havia de ser!

—Pots contar, que la fíendis de aquesta manera.

—Si jo fos jutje y pogues experimentarho la pensaria.

—Jo faria 'l mateix.

—¿Quina potra per uns donas.

—Bueno; no ho diges a ta mestressa. Me 's vaig que lo marit me reventaria.

—Jo també, que la mestressa me passaria repulsa.

¡Adios!

Mentres tant ningú se adona de que la Enriqueta ca-

tiga malalta. Segons las recetas que van a cal apotecari, a la Enriqueta se li han afegit los sílios.

Al cap de vint dies varen extramurcular. Llevatras rodolá son nom pela venta de la publicitat.

—¡La Enriqueta no té cural! ¡Pobre xicota! Tan jove y tan guapa que era!

—Los seus pares l' han perduda, tothom deya.

—Y morirá preguntaven al metje las vehinas quan sorria de veurla.

—Si morirá! respongué 'l dia següent: Ja es morta.

Pobre Enriqueta!

Los pares, a no ser lo cordal que 'la donava mossen Xop, al cap de quinze dies haurien mort de pena; pero la persuasó de que la Enriqueta era al cel, va tranquil·litzarlos.

Mossen Xop dintre poch temps va marxar al seu poble, abont va permanecer fins que Son Amo se 'l emparia de troladas en abund; havesí deixat ja desde la mort de la Enriqueta una renda de tres pesetas diarias als pares d' ella.

Nota: Al fer 'l últim badall mossen Xop, en comptes de dir ¡Deu me perdona! va exclamar:

—¡Ay! ¡ai Peretia ho vabian!

Y es que moria ab un gran remordiment a dintre la lluna.

JUANITO CATALÁ

CARTAS DE FORA

Mataró 6 d' Agost 1888

Apreciat Director: Tenim en aquesta ciutat un alcalde que, a pesar de dirse liberal, los liberals ni en pintura lo voldriam veure. Jutji sino per lo que li vaig a contar.

Aquí a Mataró existix encara la costum de fer per la festa mayor una manifestació religiosa 'a professó, en la que hi va, entre altres, un pendó que se 'n diu principal que 's conta sempre a tal ó qual personatge (may 's ja confiat a cap pelot) a h de que tinga major brillo y esplendor la citada ceremonia. Aquest any lo pendó fou confiat al Sr. Alcalde, qui per tal concepte, y sens dubte pera que 'l esperit religiós y 'l grau de catolicisme a que alcanza Mataró estiguessin ben representats y en bon lloch, va manar a tots los empleats, municipals y burots que no estiguessin de servey, que, baix pena de quedar sens empleu, tot lo mon tenia d' assistir a la professó. Que jo sàpiga, ningú fins avuy ha fet igual; ni 's fabricants que governan a sos obrers per un réqimen absolutista.

No li sembla que d' aixó n' hi ha un tip? No li sembla, Sr. Director, que ni pagantos de la seva butxaca podia exigir lo que de sos subordinats exigí la referida autoritat?... Donchs figuris ab quanta menos rahó podia ferho no sent ell, sino Mataró enter, qui paga 's empleats pera fer son treball. Mes ¡que se 'n pot esperar d' un alcalde que, dibentse liberal, pertencix al Centre Catòlich, tan carlista com tots los demés d' aquesta mena? Ja veuen los matronins que es lo que poden esperar del absolutista vergonyant D. J. Juliá, alcalde de nostra ciutat.

Un altre dia 'l posaré al corrent de la vida y miracles d' aquest modeló d' alcaldes, y a bon segur que vosté y sos llegidors m' ho estimarán, perquè hi podran de gust enteren la estona.

Disposi de son afectíssim servidor y amich:

P. S.

La Riba 6 d' Agost 1888

Molt Sr. meu: Lo dia de Sant Jaume nostre burot negre predica contra 'l café del Esquerrá perquè havia contractat una cantanta per la festa major, dibent que com que 's faria ball flamench que no hi anés ningú al tal café. Després al endemá enviá a buscar al cafeter y 'l digné que no fes vindre cap dona a cantar, contentantli dit cafeter que 's cuydes de casa seva, que de la casa dels altres no 'n tenia de fer res.

Aquest rich negre es lo mateix que feu apedregar a uns protestants que vingueren al poble farà cosa de tres anys, y 'l qui feu tallar lo cap al sanchristo de la parroquia perquè 'l posés més tort, que aixís faria més compasíu.

També feu enterar un librepensador d' una manera molt poch conforme a las deu de la nit, tot per envaja que li tenia per ser més intel·ligent y apreciat de tothom.

En fi, que 's recordi del modo que 'l van treure de Barbardá, y que vigili que a La Riba no fem lo mateix.

J. S.

Reus 7 d' Agost 1888

Amich Director: Al ganspla d' aquesta ciutat que li escrigué la setmana passada sobre lo de la Casa de Caritat, fassíli la següent pregunta: ¡Per qué als pobres vells albergats allí los fan

llevar istiu é ivern à dos quarts de cinch pera
 fectos anar moltes vegadas à sentir sermons tan
 taujans com los que fa mossen Vilella? No val-
 dria més que en lloch de tenir los pobres vells
 tancats en un puesto anomenat la bassa los deix-
 sassin passejar pel hort, que es lo punt més in-
 dicat y més apropiat per ells? Per què las ma-
 nidades à la iglesia y tot lo dia à la bassa los
 pobres vells? Ex això estimar al próxim com
 à si mateix?

UN PORRET

COSAS Y GASSOS

Segons certes conferencias
 de personas de molt cap,
 sembla que 'l partit carlista
 pert partidaris en gran.
 Ha un partit tan partit
 aquell partit, que en veitat
 clà 's veu que la tal partit
 no hi ha medi de guanyar.

Varem tindre à Barcelona
 tot lo dissapte passat
 visitant la Exposició
 lo rey Lluís de Portugal.
 De incògnich molt rigorós
 vianta aquest rey, à extrema tala
 que 'ls peridichs desseguida
 fins sa historia han publicat.

La catedral de Sevilla,
 segons diuen, s' ha enfonzat,
 parlant com un llonguet
 un orga molt rich y gran,
 y deixant igual que traxta
 à mitja cora acidental;
 vuy ja, à molta sentit y sentit,
 que no 's ha valgut ser sentit.

A Madrid també una iglesia
 que l' estacion derribant,
 s' ha derribat zila sola
 per estalviarne treballa.
 Segons veig, las cosas santas
 van molt per terra... què ho fa?
 ¡que estem en siglo d' nou!
 y que... ¡m' entenen! Avant.

No passa dia, ni hora,
 sens que 'ls peridichs locals,
 no dongan compte de pobres
 tan sumament descausats,
 que s' creu que Sierra-morena,
 dins nostre comtal ciutat,
 hi se estalviaria social.

Alia à Paris los hugonistes
 seguexen més ferms que may;
 gaxos de café y caxeros
 la golega van aumentant;
 fins los barbers mouen greca
 per les sucs y bouevarts,
 y això que aquets, de molta homes
 tenen la vida entre mans.

Està 'l partit reformista
 d' alegria fins ballant,
 per l' fact que en eleccions
 ha aicassat en Ducacal.
 Fins ara aquest bon senyor
 ha tractat an comediant,
 ara tractarà ab polidichs,
 y... grans empreses farà.

Varca, Loana, Medero,
 Hignia, Millan, Astrey,
 son avuy las grans potencias
 que 'ns tenen preocupats.
 Y Fuencarral per aquí,
 y Fuencarral per allà,
 y Fuencarral à tot hora...
 ja estem enfuencarralats.

Segons sentia, à Inglaterra,
 pot qualsevolga casat
 que alçà li busqui la dona
 vendrerà per los quants rals.
 Si aquesta Rey los à Espanya,
 estich segut que aviat
 faltaràn compradors...
 y sobraràn casats.

Sembla que la Exposició
 va cada dia més mal!
 la Comissió pretu a' afanya
 donant fochs artificials,
 pero... cal la gent s' ho mira
 de dende dall dels terrats,
 y dia tot venent la fressa.
 —Que 's venen be d' aquí dall!

GABRIEL GAVIOTA

No sé quims embolichs se van descubrint en
 los consums de nostra ciutat sobre uns carros
 que entraren carregats de metute lo dia 14 de
 Abril passat.

Segons se murmura, la patota fou de las
 grossas, y ja s' ha comensat expedient guber-
 natiu.
 [Expedient! Ja sé, donchs, quan se averigua-
 rà algo. Allà à entrada de foch del dia del ju-
 dici final].
 Y encara resultarà que cap empleat es culpa-
 ble de res.
 [Bona camàndula es això dels expedients à
 Espanya!]

Los conservadors comensan à no poder res-
 sistir més temps lo dejuni de poder.
 Y fins son capassos de sublevarse contra en
 Cánovas si aquest, embadalit ab sa tardana
 lluna de mel, no 's cuida de tordar à agafar
 aviat lo ranxo nacional més que de la seva ten-
 dencia costella.

Lo patriotisme de tots nostres polidichs no
 arriba may à poder resistir un llarch dejuni
 del pressupost.
 Y com los conservadors son los de més barra,
 ja no tenen espera.

Torna à remoure Madrid pel giro que pren
 allò del crim aristocratic del carrer de Fuen-
 carral, tement lo poble que algunas altis in-
 fluencias pugan més que la justicia.
 Y donchs què 's pensavan?
 A Espanya sempre s' ha pogut dir, modificant
 cert retran.

—Tira més un pel d' influencias que set
 jutjes.

Se tracta de formar à Madrid una Lliga de
 personas honoradas pera ajudar als tribunals à
 que no pugan prevaler certes influencias en
 favor d' assassins.
 Temps per dur.

Si à Espanya s' haguessin sapigut posar
 d' acort las personas honoradas, ja faria temps
 que no hi hauria govern possible.

De tants polidichs d' oñci com hi están lent
 carrera.

Nox escriu un llegidor nostre, veñ del Camp
 d' en Grassot de Gracia, queixantse de que dels
 carrers d' aquella barriada se 'n fassi poch
 menos que un femer, cremant la palla de morts
 y malalts en la via pública y depositanthi tota
 mena d' inmundicias.

No ho extranyin los habitants del camp d' en
 Grassot. Com aquells son barris de pobres, lo
 Ajuntament no s' hi encaparra.

Ademés, no veuben com à Barcelona mateix
 estém fets una porqueria, y molt més d' ensà
 de la celebre disposició alcaldesa de no deixar
 pujar los escombriayres pel pisos!

Faltaria d' autoritat
 es la de fer disparar,
 y 'l poble ha d' estar pacient
 callant y dient amen.

En lo presiè de Burgos s' hi ha prohibit la
 entrada de peridichs.
 Magnífich.

Mentres en aquestos establiments pugan en-
 trarhi punyals, ayguardents, jochs de cartas y
 cynas pera ensajarse à robar y assassinar... quin
 falta hi fa cap peridich!

No son nostres casay penals las escolas del
 crim? Donchs aplaudeixo que no hi deixin en-
 trar peridichs.

Tant-de-bo que aixis mateix no hi deixessin
 entrar periodistas!

Ja 'm tindrian molt més sense cuidada las
 denuncias.

A Madrid actualment están millor que volen.
 Després dels molts entreteniments que 's està
 donant lo crim del carrer de Fuencarral respec-
 te à veure com ho pela la justicia tractantse
 de gent de naps ó d' influencia, ara ha succedit
 un miracle dintre una iglesia, que 's miracle
 sens dupte, porque la ley no podrà, no voldrà
 ó no sabrà exigir cap responsabilitat als cul-
 pables.

S' estavan fent obras en la iglesia de sant
 Tomás, quan enfonzant un trespol que
 aguantava gran cantinat de runas, s' emporta,
 entre ellas, à cinch infelissos treballadors.

Un quedà treynt lo cap y salvantse als pochos
 moments, y 'ls quatre restants quedaren en-
 terrats vius. D' aquestos infelissos tres foren ex-
 trets cadavres à las 16 ó 18 horas, y l' altre
 tingué encare la sort de poguerse salvar per ha-

ver anat à parar sota una boïta que li pogué
 donar ayre pera respirar durant totas aquellas
 terribles horas.
 La justicia ja ha instruhit lo corresponent
 sumari en averiguació de qui puga tindre la
 culpa de tal desgracia, mes no creguin que re-
 sulti responsable per ningú. La ley may pot
 aixampar al poderós.

Per això dihem al comensar que à Madrid
 están millor que volen.

Com que poden anar contentse de lo que
 es, pot y vol la justicia legal.

A la catedral de Sevilla li ha caygut lo cim-
 bori.

¡Ay senyor! Si succedís lo mateix à tots los
 capellans!

L' ensorrament del cimbori de Sevilla no ha
 fet mal à ningú.

Miracle de la Providencia.
 Que à la quinta dormia quan s' ensorravan
 las runas de sant Tomás de Madrid.

Al caure 'l cimbori (la cúpula, que podríem
 dirne) de la catedral de Sevilla, va aixafar l' al-
 tar major, lo cor y l' orga.

Si arriba à haberhi sota algun reverent dihent
 missa, li aixafa la guitarra.

Lo Bram de la Patria aquesta darrera set-
 mana encara no ha tornat à cambiar d' opi-
 nions respecte à la llealtat que deu à Sa Majes-
 tat Carcunda, anant desicarlizantse que es un
 gust pera seguir moedaltizantse que es un fàstich.
 Al héroe del As d' oros li diu que es el único
 rebelde, que ha fet traició al seus principis, y
 fins declara en altre punt que ha dit una solem-
 ne mentida.

Aixis m' agradan que siguin tractats los reys
 absoluts pejs seus vassalls.

Estigües en Carlets actualment à tret de
 bofetada de sos partidaris, y ja teniam feyna
 estalviada tots los liberals.

Es divertit passar una ullada pel lloch carcun-
 da jaumista anomenat Lo Mestre Titas.

Es un paperot que posa al César del As
 d' oros y als seus lleals fet un drap d' aixugar
 pacilas quan ja no se 'l pot sostenir ni per una
 punta.

Després d' abominar de la política d' atracció
 y declarantse per lo tant partidari de ferse
 repulsiu à tothom, tracta de n.º 100 al Correu
 Catalá, d' envejós y orgullós al seu director
 Llauder, de burros à tots los lleals al Carlet;
 del manifest del seu ex-rey ne diu prospecte del
 Feo Malaguenro, y afirmà que 's seus auto-
 grafos fins s' envian als escombriayres.

Be, Mestre Titas, be.

Celebro que hagi sortit tan ben aprofitat de
 las ideas liberals, per més que vulgus dirte
 absolutista, inquisidor y repulsiu.

De qui més que de nosaltres pots haver après
 de tractar al teu rey de tan simpática manera!

Lo diuvs de la setmana passada celebrà la
 Societat de pastelers y confiters de Barcelona
 sa fundació ab un modest y fraternal sopar à
 cant Estebet, à quin acte foren invitats per la
 Junta Directiva y assistirem ab tant més gust
 per tractarse d' obrers.

En tant à las postres dos individus de la so-
 cietat exposaren los mòvils que 's inspirà 'l
 constitutiu, que fou lo primer suprimir los
 corredors de coluacions, y 's feren eco de la
 esperansa de tots los socis de lograr grans re-
 sultats d' aquella associació en favor de la classe
 sili reunida, quin desitj manifestaren tots los
 presents.

La premsa estigué representada tan sols per
 l' amicch Tobells, de La Renaixense, y 'l nostre
 Director, à pesar d' haver sigut invitats varios
 altres peridich que 's diuen liberals y amicchs
 del obrer.

Fins los peridichs exposicionistas declaran
 que las festas nocturnas de la Exposició no han
 servit més que pera perjudicar als teatros, sens
 reportar cap benefici al Ajuntament.

A confessió de part...
 No ofereix dubte la gran bunyolada exposi-
 cionera.

Està a punt de tornar a aixecarse 'l globo captiu de la Exposició.

Si 's Riús y Tauler, Fontrodona, Masvidal y C. s' hi aixecan, ja no caldrà que 'l públic desconhí d' enllarshí.

Los punts més perats de la Exposició farán de garantía.

A UN ADROGUER

Erats un trist aprenent quan se vaig conèixer un dia; ara, havent estat crescent, ets ja tot un dependent d' una certa adrogueria.

P. NORRLL

Prometiam en nostre número publicat avuy fa duas setmanas, probar que en lo Monte-pio del Carme de Sant Celoni ni hi pot figurar dignament ningú que 's digui liberal, y aném a cumplir la promesa ab pocas paraulas y menos romansos.

Pel article 48 se disposa que si 's té de combregar cap soci, acompanyarán al Seu Amo los quatre socis que visquin més a la vora del malit. Y donchs si algun d' aquestos socis no es catòlich, per qué se 'l té d' obligar a anar a una cerimonia en que no creu?

Y pitjor l' article 49 que estableix que las vetllas als malalts no més procedeixen desde lo dia que s' hagin combregat. De modo, que encara que 's rebenti un individuo que no vulga combregar, no hi ha vetllarlo. ¡Bona germana de la d' aquestos germans! Pero aixó es res comparat ab altres articles.

Lo 53 disposa que cada any, pel 16 de Juliol, se fassi una festa d' encensada de la Patrona, ab assistència de tots los socis, y l' article 54 diu que l' individu que aquell dia treballi pagarà dotze rals de multa. Y l' article 55, pera millor rebjar lo clau, diu que 's pagarán los dotze rals de multa pel 53 y pel 54, es a dir, dotze rals si no 's va a missa, y dotze més si 's treballa. ¡Hi ha algun liberal que tinga la poca laxes de defensar aquesta llibertat tan carrinclona? ¡No hi ha pera avergonyirse de pertenezze a una corporació que obliga, baix multa, a anar a missa, que priva, baix multa, l' treballar en determinat dia feynar y que no vetlla als malalts si no 's combregan abans? ¡Y 's queixarán encara l' socis de que se 's digui liberals de pega! No, no son liberals de pega; son absolutistas difressats, y d' un absolutisme altament ridícul y tiránich, puig encara cap govern absolut s' havia atrevit a posar multas per no anar a missa ni per treballar en determinat dia de feyna.

Y 's fem gracia d' alló del ral cada any per la Verge y 'l passarl llista per la funció religio-sa y 'l ser expulsats si no pagan las catòlicas multas, porque ab lo dit ja basta y sobra pera que, qui 's digui liberal, cotri a fer reformar aquell despòtich Reglament, ó fugi d' un punt aont tant se preteigix al clero contra la llibertat dels associats.

La dia 30 de Juliol passat era festa major de Cubellas

Y illogaren músichs forasters pera tocar l' ofici (de no fer res) dintre la iglesia.

Un dels músichs porta a la festa major del citat poble a una filla seva de deu anys, y, com es natural, en la iglesia també la volia prop d' ell, com fa tot pare que estima sos fills.

Donchs lo rector de Cubellas va moure tal esbalot en lo cor de la casa de Deu porque hi entra la nena de deu anys en companyia de son pare, que la seva boca semblava la d' un cabecilla carcunda empaytat per voluntaris liberals.

¡No 's podria repartir la bola als gossos ó establir lo carreró a Cubellas!

A Georgia ha sigut condemnat a la forca y penjat com un rahim un sacerdot de la classe de protestants, per haver enviat a la gloria a punyalada un subjecte que buscava las pessigollas a una massa que 'l pastor volia per ell tot sol.

Aixó proba, amich lector, tractanse de capellans, que, finguin lo Deu que vulguin, tots fan iguals diabrars.

En una carta que tenim a la vista s' escama un feligrés de Tivenys porque 'l rector del poble, en anant a la vanguardia de la comitiva d' un casori, tot era fer l' ullet pel vehinat y dir mosca! tot mirantse al nuvi com pensant «¡qui pogués esser d' ell!»

Home, aixó no té res de particular. Lo extrany es que 'l reverent no hagi cridat a la nuvia a confessió reservada dintre la casa rectoral y allí probar d' insinestrarla en certas practicas del matrimoni.

Lo altre es del tot inconcehible.

Rectorencia y piadosament pensant.

Lo rector de Prats del Rey va dir lo diu-menje passat, desde la trona, que estavan excomunicats tots los que llegian LA TRAMONTANA y que quan morissin anirían al infern.

Gracias per la propaganda.

Anant una dona d' Agramunt a Verdú a veure las festas del pare Claret, va retornar al poble ab una medalla mira-cul-osa pera curar florconcs, segons ella deya.

Penja la medalla al coll de son fill, y se li curaran los florconcs, porque no 'n tenia cap.

Agrahit lo noy per tal miracle a la Providencia, penja luego la gran medalla al coll d' una somera que tenian, per veure si aixis la burreta se curaria la enfermetat de vellesa que ja feya alguns anys patia.

Las crónicas no contan si la somera d' Agramunt s' ha tornat jove.

Ni si ningú de la devota casa s' ha posat las mollaras de la somera.

Que be podria ser més aixó últim que lo primer.

CANTARELLAS

A la Virgen pedí un dia que me mandara dinero; ja fa tre mesos y es l' hora que avuy encara l' espero.

Murmuran al mar las olas, murmuran al bosque la brisa, y los capellans lambe murmuran al dir la missa.

Dentro de una iglesia oscura un bulto se me acerco, jo m' creya que era una nena y era un sacó ple de carbó.

Una hosta en el templo sollozaba con afán, jo m' hi acostaba y me 'n adono que fort estava rocant.

Toca horas el reloj, toca d' muertos la campana, y jo correch un rector que toca molt be la flauta.

Cuanto d' confesarte voyas, dile al padre confesar que no hi vaig per no ficarme dins d' aquell confesari.

Ante el altar de San Bruno me puse un día a rezar, y senas donarmin cumple lo rellote 'n es volar.

Brava el trueno en el espacio, brava es el bosque el leon, y la capellana, d' alegría brava siempre que hi ha un mort.

Mi madre me dijo un día que me fuera a confesar, pero jo vaig contestarli: —Ab capellans no m' hi faig.

Nóna que vas a la iglesia y te pines de vuallias, vigila que no 't mossaguin las ratas de sagristia.

Cuando yo era pequeño una estampeta me dió un cura, y corrent la vaig posar en una part molt comuna.

A confesarse mi amada el otro día se fue, y el confesario va pendre un quinta polvos... de rapé.

Cierto día un viento fuerte hizo d' un cura levantar, y lo dich desde llavoras que hi vist un ase volar.

J. STARANIA

XARADA

La segona es musical, una leguda primera, y una robu es non Total.

A. GIBERT.

MUDANSA

Ab un 16 bastant formal me deya abir eu Bernat: —Cagud en una tempestat un total en mon total.

CARDOR SALANÉ.

ANAGRAMA

Lo meu tot, home decrepít al buixar del tres un dia, a la tot-cogud, y 'l pobre del top va perdre la vida.

J. SAURÍ

TRENCA-CLOSCAS

TE RARA TOS

Formar ab aquestas llettras degudament combinasas lo nom d' un drama catalá en 3 actes.

J. PIERRA

GEROGLIFICH

MOSSEN JOAN MOSSEN PARE NO NO NO III

G. Juliá de SARADELL.

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSEY

Ab la dona envera Car-du-na vaig anar; y una amicha que 'ns aprecian y allí calco un castell de Mos-ca-tell, son donans, y jo note de la Ca pa lina a casa 'l vaig portar.

GAVIOTA.

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

- J. E. (Malgrat).—Rebute los sellos.
J. R. (Badalona).—Idem idem.
J. R. (Aixafulla).—Idem per un trimestre suscripçió.
J. S. (la Ribera).—Igual que l' anterior.
J. S. (Valencia).—Rebute los sellos. Està corrent.
F. P. S. (Lleyda).—Rebuda la lletra.
J. Ll. (Portbou).—Id. carta-ordre.
B. D. (Porrera).—Id. los sellos. Se li envia lo que de-manda.

LA CORRESPONDENCIA AL DIRECTOR